

SESTAVIL
JONATHAN MABERRY

AKTAⓧ

NIKOMU NEVĚŘ

AKTA (X)
NIKOMU NEVĚŘ

PRAHA 2017

Přeložil: **LUMÍR MIKULKA**

Jonathan Maberry: Akta X – Nikomu nevěř

Vydání první

The X-Files is ™ and © 2016 TWENTIETH CENTURY FOX FILM CORPORATION.

Published in the U.S by IDW Publishing, a division of Idea and Design

Works, LLC. For the Baronet a.s. edition: © 2016.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,

www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2094. publikaci

Přeloženo z anglického originálu The X-Files – Trust No One, vydaného
nakladatelstvím IDW Publishing, a division of Idea and Design Works, LLC,
USA v roce 2015

Český překlad © 2017 Lumír Mikulka

Odpovědná redaktorka Daniela Čermáková

Korektorka Stanislava Moravcová

Ilustrace na přebalu The X-Files is ™ & © 2016 Twentieth Century Fox Film
Corporation. All rights reserved.

Přebal a vazba © 2017 Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0606-3

BARONET
Praha 2017

JONATHAN MABERRY

AKTA

NIKOMU NEVĚŘ

OBSAH

Předmluva	
<i>Jonathan Maberry</i>	9
Katatonie	
<i>Tim Lebbon</i>	13
Šelma z Little Hillu	
<i>Peter Clines</i>	43
Opomenutí	
<i>Aaron Rosenberg</i>	71
Soumrak	
<i>Paul Crilley</i>	89
Milovat vetřelce	
<i>Stefan Petrucha</i>	121
Non gratum anus rodentum	
<i>Brian Keene</i>	151
Zpátky v El Pasu nebude mít můj život cenu	
<i>Keith R. A. DeCandido</i>	171
Hledání nevysvětlitelného	
<i>Ray Garton</i>	197
Král vodní hlubiny	
<i>Tim Deal</i>	229
Stoky	
<i>Gini Koch</i>	253
Clair de Lune	
<i>W. D. Gagliani a David Benton</i>	283
Všechno je to v očích	
<i>Heather Graham</i>	299
Dům na Hikorovém vrchu	
<i>Max Allan Collins</i>	323
Čas a příliv	
<i>Gayle Lynds a John C. Sheldon</i>	359
Sochy	
<i>Kevin J. Anderson</i>	385
O autorech.....	411

VĚNOVÁNÍ

Autoři knihy *Akta X – Nikomu nevěř*
by rádi poděkovali zástupům fanoušků,
kteří od samotného začátku
podporovali Scullyovou a Muldera.

Víme, že chcete věřit.
My rovněž.

PŘEDMLUVA

Jonathan Maberry

Akta X.

Kdykoli slyším tento název, vybaví se mi okamžitě dvě protikladné myšlenky.

Nikomu nevěř.

Chci věřit.

Pokaždé. Prásk, prásk. Vždy spolu, a přece každá jiná. Jako dvě strany téže mince.

Nikomu nevěř, protože – hej, tady se nikomu věřit nedá. Ve světě (no jistě, nyní udělejte pauzu a proneste to hlasem onoho herce), kde existují lidé, kteří za odměnu loví mimozemšťany měnící podobu, fundamentalističtí vetřelci střídající pohlaví, upíři, dvojité i trojití agenti, vládní konspirace, ufoli žijící mezi námi či kontrola mysli a ještě spousta dalších důkazů dokládajících, že spoléhat na vlastní pozorování a na to, o čem si myslíme, že to víme s jistotou, je buď žert, nebo sebevražděná taktická chyba.

Nikomu nevěř.

Moudrá rada od vládního krtka ležícího na ulici, kde umírá, zastřešený takřka jistě svými vlastními lidmi.

Nikomu nevěř.

A přesto.

Chci věřit.

Chci. Opravdu chci.

Nejen v možnost existence mimozemského života, ale ve všechno a všem lidem: v čerta z Jersey, v dybbuka, indiánským šamanům, skupinám důvtipných šířitelů konspiračních teorií, astronautům, kteří něco viděli, šerifům z malých městeček, již toho viděli spoustu, čistícím stok a všem dalším. Tam venku cosi je a já v to chci věřit. Dychtím po tom, abych tomu věřil.

Celkově vzato jsem spíše jako Mulder. Chci najít ty věci, jež tam pravděpodobně jsou. Věci, které jsou ukryté, protože nikdo neměl dost odvahy, aby posvítíl do tmy. Věci, které překračují hranice naší kultury, počítají s naší civilizovanou slepou netečností. Věci, které se od nás tak radikálně a zásadně liší, že jsme se nenaučili, jak na ně máme reagovat.

No jistě, a pak jsou tu všichni ti darebáci. Ti, kteří vše ukrývají a zatemňují a otevřeně lžou. Muži v černých oblecích, ochotní stisknout spoušť, aby umlčeli jakýkoli hlas. Také je bych chtěl vytáhnout na světlo.

To všechno chci.

A pokud by na mne přišly skeptické chvíle, jaké zná Scullyová, no budiž. Možná chci dokázat víc než jen věřit. Možná chci i vidět na vlastní oči, zvážit a změřit. Získat důkazy, které zaženou veškeré pochybnosti.

To jsou *Akta X*.

Tohle nebyl seriál, který by Chris Carter vyčaroval jakoby odnikud. Byl převratný, ale současně oslovil mnoho z nás. Na tomto světě najdeme spoustu skeptiků i spoustu paranoidní týpků. Ovšem bok po boku jsou zde s nimi i zvědaví skeptikové. Lidé, kteří nevěří, ale byli by ochotní prolézat houštiny, ukrývat se v kryptě nebo se lopotit v kanálech, aby něco našli. Ve skutečnosti jim nejde o to, aby něco vyvrátili. Ve skrytu duše jsou jako Mulder. Chtějí věřit.

Tak jako mnozí z nás.

Akta X otevřela v našich hlavách tajné dveře a nechala v nás zápasit pochybnosti, paranoidní podezřívavost, snahu hledat racionální vysvětlení i neustávající zvědavost. Seděli jsme u televize a sledovali tento seriál s puntičkářskou pozorností, jako kdyby před námi běžel nějaký důležitý dokument.

Chceme věřit.

Chceme vědět.

Sledování tak inteligentního seriálu jako *Akta X* člověku dovolu- je, aby se stal partnerem v rozhovorech mezi těmi, kdož chtějí vědět, a těmi, kteří se snaží udržet poznání pod pokličkou. Neúnavnost Scullyové a Muldera nás poháněla dál a dál a my jsme zhltnuli deset řad seriálu, několik filmů, komiksy, hry, romány...

Pořád chceme věřit.

A současně nedáme svou víru nikomu jen tak zadarmo.

Odráží se v tom náš vztah k prověřování reality, který nám brání přidat se k davu těch, co si nasadí na hlavy klobouky z alobalu v přesvědčení, že jim pak nikdo nedokáže číst a ovládat myšlenky.

Právě díky tomu vznikla tato antologie. Ne kvůli kloboukům z alobalu, třebaže i o nich by se dalo debatovat.

Ne, je to celoživotní láska k *Aktům X*, která mi dovolila oslovit tolik významných autorů z oblasti mystery, thrillerů, hororů, fantasy a science-fiction. Všichni autoři byli pečlivě vybráni na základě své lásky k této sérii, chápání toho, jak *Akta X* fungují, a také na základě svého umění vyprávět příběh. Nemusíte se proto prokousávat šedivým průměrem, abyste narazili na zářivou perlu. Všichni autoři v této antologii odvedli skvělou práci.

Do svých povídek vložili i vášně.

Jako kdyby všichni věřili.

Kromě toho do nich vložili i přirozenou skepsi a objektivní pozornost k detailům spojeným s vyšetřováním FBI. Tito lidé nevěří nikomu.

Všichni by ale věřit chtěli.

Stejně jako budete chtít i vy.

Nabízíme vám zde patnáct příběhů ze světa plného temnoty. Temnoty rozkládající se z míst za hranicemi naší společné zkušenosti coby lidských bytostí až k mnohem osobnější temnotě skrývající se pod šaty každého z nás. Nejsou to příběhy určené k ukrácení nudného odpoledne. Jsou to příběhy, jimž neschází zuby. A drápy. A...

Ale to už zjistíte sami.

Nepustili byste se do jejich čtení, pokud by vás neuchvátilo kouzlo spojené s *Akty X*. Ať už jste ale byli spíše náhodnými diváky této série, nebo patříte k natolik nadšeným fanouškům, že dokážete odrecitovat úplná jména všech postav, najdete v této knize něco nového. Něco, co vás přiměje, abyste zamkli dveře, zkontrolovali, zda vám funguje telefon, a nechali rozsvíceno.

Chci věřit, opravdu chci.

Protože pravda je tam venku.

Pojďme ji najít...

Jonathan Maberry, *editor*

KATATONIE

Tim Lebbon

LYNOTT SOUND, MASSACHUSETTS

12. října 1994, 03:00

Vzbudil jsem tě?“
„Muldere? Ehm... ne, musela jsem vstát, abych zvedla telefon. Ztraceně, jsou tři hodiny ráno. Copak ty nikdy nespíš?“
„Proč?“
„Člověk je unavený. Oči mu těžknou. A spí.“
„Jo, tohle. Někdy. Ale právě teď ne.“
„Proč ne?“
„Potřebuju tvou pomoc.“
„Vážně? Ve tři hodiny ráno?“
„Myslím, že tohle nemohlo počkat do zítřka.“
„O co přesně jde?“
„Lynott Sound. Malé městečko v Massachusetts. Předevčírem večer se ztratily čtyři děti. A včera ráno je všechny našli v místních leších. V katatonickém stavu. Odvezli je domů. Jsou zdravé, ale vůbec nereagují. Nepřipadá ti to neobvyklé?“
„Připadá mi to jako partička děcek sjetých drogami.“
„V jejich tělech se žádné drogy nenašly, Scullyová.“
„Masová hypnóza. Láká je blbnout s takovými věcmi. A ti, co jsou méně vnímaví na hypnózu, prostě utekli domů a nechali kamarády v lese. Děti jsou kruté.“
„Každý z nich zmizel zvlášť. A žádní z nich nejsou blízcí kamarádi. Nikdy v minulosti společně nic nepodnikali. Scullyová, vážně to zase děláš?“

„Dělám co? Možná se prostě jenom opičí. To se stává často. Jeden z nich má vzácnou formu spánkové apnoe, ostatní měli pocit, že to je parádní věc, díky níž si vyslouží pozornost okolí, a tak udělali to samé. Klasický příklad úzkosti dospívajících dětí.“

„Děláš to samé, co pokaždé. Snažíš se to všechno smést pomocí racionálního vysvětlení.“

„No tak podívej, ty jsi byl ten, kdo mi zavolal o pomoc!“

„Máš sexy hlas, když se rozčiluješ.“

„Nejsem rozčilená. Jsem unavená.“

„V tom případě jsi sexy, když jsi unavená.“

„Běž s tím do háje, proč nespíš? A kromě toho už spolu stejně nepracujeme.“

„Oficiálně.“

„Přesně tak. Tak proč mě u toho chceš mít?“

„Ze stejného důvodu jako pokaždé. Bez tebe by to nebylo ono.“

„A protože já jsem hlas rozumu.“

„Rozumné vysvětlení je to, co hledáme. Uvidíme se zítra v poledne?“

„Lynott Sound, bylo to tak?“

„Motorest Marshall. Hned za městem. Věděl jsem, že nedokážeš odolat.“

„Chtěla bych už jít spát, Muldere.“

„Sladké sny, Scullyová.“

Ukázalo se, že motorest není právě nejkrásnějším místem, jaké kdy Mulder navštívil. Dva nákladáky stály na špalcích na kraji štěrkového parkoviště. Bez kol, s rozmlácenými předními skly, sedadla vytrhaná, s vyhřezlými kusy molitanu. Příkop, který se táhl po opačné straně úzké silnice, páchl jako cosi mrtvého. Budova byla kdysi benzinovou pumpou, a i když čerpadla mezitím zmizela, potrháná plátěná stříška zůstala. Stejně jako pach rozlitého benzínu. Vznášel se ve vzduchu, když zabouchl dveře auta a zamířil přes parkoviště. Zlehka se mu zvedl žaludek, sotva se nadechl benzinových výparů promíchaných s vůní žhavé tučné a škvařící se slaniny. Mulder nejedl už skoro čtyřiaadvacet hodin, ale tohle místo v něm chuť k jídlu příliš neprobouzelo.

Ze stěn oprýskávala barva, dveře se zasekávaly v rámu a jméno na vývěsním štítu na čelní straně – Motorest Marshall – kdosi napsal

rukou. Odstín barvy kolísal a kolem písmen byla spousta cákanců. Zařízení vyvolávalo pocit místa toužícího po tom, aby ho lidé milovali, které si ale musí vystačit s tím, že ho prostě potřebují.

Když se však ocitl uvnitř, mohutná žena za pultem se na něj usmála a uvítala jej přátelským mávnutím ruky. Nezdálo se, že by zde byli jiní návštěvníci. To nevěstilo nic dobrého. Ovšem vypadalo to, že se zde zastavuje dost lidí a aspoň na první pohled tu bylo čisto. A Mulder najednou ke svému překvapení pocítil hlad.

„Máme tu někoho, kdo by potřeboval hrnek kafe,“ pronesla žena a začala nalévat kávu, aniž by čekala na Mulderovu odpověď.

„Je dobrá?“ zeptal se Mulder a posadil se na stoličku u pultu. Žena, která pořád ještě nalévala kávu, k němu zvedla pohled skrz husté obočí. Měla červeňoučké tváře a byla při těle. Kliše v podobě veselé kuchařky.

„On se ptá, jestli je to kafe prý dobrý, Pattone!“

„Dobrý? Nejlepší kafe tady na východě.“ Starý muž se hrbil na židli u okna. Byl tak malý, seschlý a holohlavý, až Muldera napadlo, jestli by měl právo na svůj vlastní spis. Hrnek na stole před ním byl skoro stejně velký jako on.

„Patton?“ zeptal se Mulder. Starý muž mávl rukou kolem hlavy, jako kdyby odháněl mouchu.

„Matka mě neměla ráda. A otec mě nikdy neviděl.“

„To je křestní, nebo příjmení?“

„To záleží na tom, na které straně vylezu z postele.“

Mulder se usmál a pak zavrtěl hlavou, když mu žena – nejspíš Marshall, usoudil, třebaže si nebyl jistý, zda to je jméno nebo příjmení – nabídla smetanu a cukr. Zvedl hrnek s horkou kávou a opatrně usrkl. Ať se propadne, jestli Patton neměl pravdu. Lepší kafe nepil už celé věky.

Zatímco stále srkal kávu, přelétl pohledem menu naškrábané kostřbatým písmem na široké tabuli na stěně za pultem. Nabízelo typickou sestavu jídel – v tomto případě v příjemně originální, byť chvílemi lehce znepokojující podobě. Slanina a lívance se šíleně sladkým sirupem, trojitě mrtvý hamburger, sekaná s nebeskou kaší pro samotného Pána, moučník pečený se zázračnou a láskyplnou péčí. Podíval se na Marshall, která rovnala umyté talíře.

„Jídlo máte stejně dobré jako kafe?“

„Soudíte podle vzhledu, zlato?“

Mulder si vzpomněl na pach benzínu, zdemolované nákladňáky a na kávu. Zavrtěl hlavou.

„Udělám vám svoji speciální snídani.“ Usmála se a zmizela širokým průchodem do kuchyně.

„Původně jsem to kafe připravoval já sám. Před skoro čtyřiceti roky,“ ozval se Patton. „Musel jsem sehnat zrna, rozhodnout, jak je správně pomlít a jak pomletou kávu skladovat. Jenom já jsem věděl, jak se to dělá. Všechno, co jsem uměl, jsem pak předal dceři.“ Kývl směrem ke kuchyni a vře se zasmál. „A ona teď vaří stejně dobrou kávu, jakou jsem dělal já. Lidi se na to vyptávají. Cizinci i místní chtějí vědět, jak ji vaříme. Co přesně děláme, když ji meleme a mícháme a jak ji zaléváme. Chtějí vědět, jak dlouho ji mají nechat stát. A jestli používáme nějakou speciální vodu z nějakého konkrétního potoka nebo z nějaké studny. Všichni se vyptávají, ale já jim nic neřeknu.“ Starý muž si poklepal na nos prstem, který vypadal jako klacík. „Páč to je tajemství.“

Mulder se posadil ke stolu přes uličku vedle toho, u něhož seděl Patton. Nedokázal se ubránit tomu, aby mu ten muž začal být sympatický. Když nyní věděl, že to je otec Marshall, připadal mu motorest jako ještě příjemnější místo s přátelskou atmosférou.

„Jistě, já se vyptávat nebudu,“ řekl a znovu si usrkl té božské kávy. „Já mám rád dobrá tajemství.“

„Tajemství jsou ale od toho, aby je lidi odhalovali, nebo ne?“ zeptal se Patton. Změřil si Muldera pohledem. Jeho vrásčitý úsměv už nebyl tak srdečný jako před chvílí. „Myslím tím takové lidi, jako jste vy.“

„Lidi jako já?“ zeptal se Mulder.

„Policajti.“

„Já nejsem policajt.“

„No tak federálové.“

Mulder odvrátil pohled a znovu se napil. Brzy bude potřebovat ještě jeden hrnek a napadlo ho, jestli ten druhý bude chutnat stejně dobře jako první. U některých tajemství se stává, že časem zvětrají.

„Já nejsem úplně normální federál,“ pronesl tlumeně. Nechtěl si toho staříka znepřátelit. Na místech, kde žije pár lidí – jako bylo městečko Lynott Sound, vědí staří lidé jako Patton často o věcech, o nichž tam nemají ostatní ani ponětí. Možná už byl celý seschlý a starý a sotva se hýbal, ale Mulder odhadoval, že přesto ví o všem, co se ve městečku šustne. Často se stávalo, že právě lidé jako on měli v rukou zlaté cihličky v podobě informací, které mohly rozhodnout o tom, zda se případ podaří vyřešit.

Patton se zasmál. Byl to ostrý zvuk, jako když někdo mačká noviny. „Pak tady budete kvůli těm spáčům.“

Mulder přikývl.

„Banda děcek. Opilých nebo zfetovaných. Nejspíš.“

„Vy si to vážně myslíte?“

„Jistě.“ Ale Patton se už nedíval na Muldera. Hleděl na své vlastní ruce. Svíral okraj stolu před sebou, jako kdyby měl strach se pustit. Kotníky na jeho prstech připomínaly kostnaté suky, nehty měl jako zčernalé strupy.

„V tom je ještě něco jiného,“ řekl Mulder.

„Píseň andělů,“ zamumlal starý muž.

„Co je to?“

„Už se to nese, zlato,“ ozval se hlas Marshall. Pak dodala šeptem: „Toho neberte vážně, je to starý pomatený cvok.“ Přisunula před Muldera talíř a přelétla pohledem z něj na Pattona a zase zpátky. Nevypadala už tak srdečně jako před chvílí. „Není ti nic, tati?“

„Mohl bych dostat ještě jedno kafe?“ zeptal se Mulder. „A ještě taky jedno pro mou parťáčku. Má ho ráda se smetanou, ale bez cukru.“

„Pro parťáčku?“ zeptala se žena.

Mulder pokrčil rameny. „Má zpoždění.“

Marshall zmizela za pultem. Mulder se zatím pustil do zkoumání snídaně sestávající z lívanců, vejce a křupavé slaniny. Současně v několikavteřinových intervalech upíral oči na Pattona. Všiml si, jak ze starého muže pomalíčku vyprchává napětí. Na židli potažené lesklou kůží nyní seděl uvolněněji. Mohlo to být v důsledku jeho věku, který zavinil, že si již neuvědomoval, o čem před chvílí hovořili. Mulder ale měl za to, že se Patton prostě uklidnil. Ještě před chvílí očekával, že se bude Mulder vyptávat dál. Že bude chtít proniknout hlouběji. A vyhlídka na něco takového jej děsila.

Věděl, že bude nejlepší, když přestane tlačit. Prozatím. Už samotné vědomí, že existuje cosi, čemu by měl přijít na kloub, v této chvíli stačilo.

„Budeš tlustý,“ promluvil hlas za ním a Mulder pocítil, jak jím projela vlna sympatií. Stýskalo se mu po Scullyové. Uplynuly už skoro dva měsíce od chvíle, kdy se viděli naposledy. A ačkoli spolu mluvili po telefonu – a třebaže občas předstírala frustraci, Mulder věděl, že ho slyší ráda – nic nemohlo nahradit setkání tváří v tvář.

„Mám rychlý metabolismus,“ odtušil.

„Jasně. Na kecy tě vždycky užilo.“

Mulder vstal, aby se se Scullyovou přivítal. Měla teď sice o něco delší vlasy a možná se zdála i o trochu štíhlejší, ale jinak to byla stará dobrá Scullyová, jak ji znal. Dokonale upravená s ještě dokona-

leji fungujícím ostrým jazykem, jímž dokázala rozseknout člověka na dvě poloviny ze vzdálenosti deseti kroků.

„Díky, že jsi přišla,“ řekl. „Je fajn tě vidět.“

Rozhlédla se a krátce se usmála na Pattona. „Taháš mě na ta nejkrásnější místa,“ prohodila tiše, aby to slyšel jenom Mulder.

„To ano. Ale musíš zkusit, jaké tady dělají kafe.“

Usmála se a tentokrát se to dalo říci i o jejích očích. „Tak kdepak máš svého nového kamaráda?“

„Kryceka? Pořád sleduje jednoho třetířadého šéfa gangu v Bostonu a předpokládá, že ho vystřídám...“ Pohlédl na hodinky. „Asi tak před hodinou.“

„Budeš mít problémy se Skinnerem.“

„Zase?“

„Nesu tu kávu,“ ozvala se Marshall, která se vynořila z kuchyně. „Aha, tak tohle je ta vaše partačka. Taky jí to moc sluší.“

„Toho jsem si nevšiml,“ prohodil Mulder. „Můžeme si vzít to kafe s sebou?“

„Já jsem šest hodin řídila!“ ohradila se Scullyová.

„O to silnější důvod nesesedět tady a neflákat se,“ odtušil. „No tak, Scullyová. Někam musíme. Čekají nás ti spáči.“ Ucítil za sebou jakýsi pohyb. Ohlédl se a uviděl, jak se Patton zavrtává ještě o něco hlouběji do své židle. Možná už odtamtud vůbec neodcházela. Hleděl na Muldera, jen sotva bral na vědomí přítomnost Scullyové. Cívil na něho starýma usazenýma očima.

Mulder položil na stůl hrst drobných, vzal si od Marshall kelímky s kávou a poděkoval pokývnutím hlavy.

Když byli venku, nadechla se Scullyová čerstvého venkovského vzduchu okořeněného slabým pachem benzinu a nafty a zívla.

„Já se vážně potřebuju vyspat.“

„Víš, jak se to říká? Vyspat se můžeš, až budeš mrtvá.“

„Tak to teda díky, Muldere. To zní vážně hezky a vesele.“

„Ale no tak. Pojedeme mým autem.“

„Jmenuje se Laura Connollyová,“ vysvětloval Mulder. „Třináct let. Ve škole jí to jde dobře, bezproblémová rodina.“

„A proč jedeme zrovna za ní?“ zeptala se Scullyová.

„Protože dům, ve kterém bydlí, máme po cestě jako první.“ Mulder jí věnoval svůj šarmantní úsměv, ale Scullyová skutečně neměla

tu správnou náladu. Byla unavená a z akademie se vytratila pod záminkou, že jí onemocněl kterýsi příbuzný. Výmluvy už jí začínaly docházet. Mulder ji tahal na svá šílená pátrání a ona se pokaždé nechala přemluvit. Snad ji za ním hnal prostý fakt, že ji potřebuje, a třeba...

Ne, právě teď byla příliš unavená, aby o tom přemýšlela. Příliš vyčerpaná, než aby se zabývala stíny a přízraky a věcmi, které by vůbec neměly být. Její vědecká mysl se v oněch končinách nikdy necítila příliš dobře. Ani když byla dokonale odpočatá.

„Jak to s ní teda bylo?“ zeptala se.

„Stejně jako ti tři další i ona přede dvěma dny zmizela z domu. Podle rodičů to je šťastná holka, která nemá sklony utíkat. Kluka žádného nemá, aspoň pokud vědí. Ani žádný důvod, aby chodila za školu nebo aby se bála domů.“ Vjížděli na okraj městečka Lynott Sound. Vypadalo to tam stejně jako ve stovkách jiných městeček, které už Scullyová navštívila. Normálně, spořádaně a naprosto nevýrazně.

„Žádný rodič nezná svoji třináctiletou dceru,“ podotkla.

„Mluvíš z vlastní zkušenosti?“ zeptal se Mulder. Stále se usmíval, stále měl v zásobě nějaký vtíp.

„O tom bych něco věděla,“ odpověděla a nedokázala se ubránit úsměvu. Občas ji k tomu donutil. „A odkud máš tuhle informaci?“ zeptala se. „Od místní policie?“

„Pokud vím, tak místní policie se tím nezabývala. Dívka se vrátila domů. Případ vyřešen.“

„Takže z nemocnice? Od doktorů? Museli ji aspoň prohlédnout.“

„To nepochybně,“ přisvědčil Mulder, ale jeho hlas měl pohrdavý tón.

„Takže?“ zeptala se. *Možná to ani nechci vědět*, napadlo ji. Mulder měl i svou stinnou odvrácenou stránku a často pochybné zdroje. O tom už se přesvědčila a věděla také, co si o tom myslí v FBI.

„Prostě jeden člověk, co ho znám,“ řekl. „Už jsme tady.“

„Jaký člověk?“

Mulder už byl venku z auta a mířil k malému, úhledně působícímu domku. Nezbyvalo jí, než aby vyrazila za ním. Vystoupila z auta, uhladila si oblečení, přejela si rukou po vlasech a snažila se zapomenout na to, jak se cítí unavená a jak velký bude mít průšvih, pokud nebude ráno zpátky na akademii.

„Někdo, kdo chce, abychom to my dva věděli,“ zavolal Mulder odpověď, než zaklepal na přední dveře domku.

Otevřel malý holohlavý muž. Vypadal nervózně a těkal pohledem z Muldera na ni a zase zpátky.

„Dobrý den, pane. Jsme z FBI.“ Mulder mávl služebním odznakem. Muž ještě víc znervózněl, pokud to ovšem bylo vůbec možné.

„Co chcete?“ zeptal se.

Když Scullyová došla k Mulderovi, zalétla pohledem přes muže dovnitř do domu. Závěsy byly zatažené a uvnitř panovalo přitímí. Ucítila však vůni připravované snídaně a čerstvé kávy. V otevřeném obytném prostoru pobíhaly dvě děti, smály se a povykovaly.

„Přišli jsme se zeptat na Lauru,“ řekla Scullyová. Usmívala se. Snažila se, aby se muž uvolnil. On ale stále těkal pohledem. *Drogy?* pomyslela si, ale jen na okamžik. Nebyl sjetý. Měl strach. „Neudělala nic špatného, pane,“ pokračovala.

„A proč se o ni zajímá FBI?“ zeptal se.

„Omlouvám se, pane Connolly,“ promluvil Mulder. „Měl jsem vám to vysvětlit. My jsme velice specializovaná část úřadu. Vyšetřujeme... velmi zvláštní případy. A zdá se, že případ vaší Laury je mimořádný.“ Pokud se snažil zahrát na mužovu hrdost na vlastní dítě, pak se nezdálo, že by to zabralo.

„A nepotřebujete nějaké soudní povolení nebo tak něco?“

„Ne,“ odtušila Scullyová.

„My jsme teprve před chvílí vstali a –“

„Laura je vzhůru?“ zeptala se Scullyová.

Muž se na ni poprvé zadíval a ona viděla v jeho očích strach. Intenzivní a opravdový strach. O své dítě. „Ne,“ řekl pak.

„Jsem lékařka. Moc ráda bych ji prohlédla. Jsem si jistá, že už ji prohlíželi, a překvapuje mě, že není v nemocnici.“

„Nic jí není, tak proto!“

„Jistě.“ Prozatím nechala mužovu odpověď bez komentáře.

„Pojďte dál,“ řekl muž nakonec a ustoupil ze dveří. „Zavedu vás... Prostě pojd'te za mnou a...“

„Kdo je to?“ Ze dveří kuchyně vyšla jakási žena s táckem se dvěma talíři lívanců. „Ach.“ Byla malá, štíhlá a hezká. Scullyová okamžitě vycítila, že se jí ta žena nelíbí. Nedokázala by přesně říct proč, ale v minulosti se už naučila věřit svým instinktům.

„Přišli jsme se podívat na Lauru,“ řekla Scullyová.

„Kdo to je?“

„Lidi z FBI,“ odpověděl muž.

Zdálo se, jako kdyby se jí měla zmocnit panika, ale pak se rychle uklidnila. „Děcka! Snídaně!“ Její dva drobečci zvolnili tempo pohybu na pouze „rychlý“, každý chňapl po jednom talíři a zase se vzdálili do kouta místnosti, aby měli svou hostinu v bezpečí.